

שלושה

ידידים

אדריק ורדנבורג

החווה מול-הים נמצאת על צוק גבוה מעל
ים כחול. לפעמים, בימי רוח חזקה, מים
מהים מתרוממים ונופלים על החווה כמו
גשם דקיק. המקום הזה יפה מאוד, בדיוק
המקום שכדאי לחיות בו, וגם יש בו במה
להשתעשע.

יש שם סוסים וכלבים, תרנגולים ותרנגולות
ואפרוחים קטנים, חמורים ופרות ובגן
שמאחורי החווה חיים גם צבאים חומים
תחת העצים, כשארנבות קטנות מדלגות
בתוך הדשא.

אך כמובן שהדבר היפה ביותר שבחווה
מול-הים היא מינה הקטנה, בת בעל החווה.
כולם וכל היצורים החיים אהבו את מינה כי
היא הייתה חמודה וטובת-לב, אך במיוחד
אהבו אותה הכלב רקס, כלב רועים גדול
ויונייה, יונה יפהפה. כל פעם שמינה יצאה

מהבית רקס ליווה אותה ויונייה עפה מהעץ
שבענפיו יושבה, ונחתה על כתפה של
הילדה. הם היו תמיד ביחד ונראו כל כך
קרובים זה לזה שאנשים בחווה קראו להם
"שלושה ידידים".

הכל התנהל כשורה אצל שלושת הידידים
במשך זמן רב. מינה קנתה ליונייה כלוב
קלוע יפה, אותו שמה על אדן של החלון
והיונה יכלה להיכנס ולצאת משם מתי רק
רצתה, כי הדלת הייתה פתוחה תמיד. אבא
של מינה קנה לרקס מלונה גדולה והכלב
ישן שם כל לילה תחת חלונה של מינה.
אך בוקר אביבי אחד, כשמינה הוציאה את
ראשה הזהוב מהחלון כדי לומר "בוקר טוב"
לידידיה, הופתעה לראות שיונייה איננה.
"איפה יונייה, רקס?" שאלה מינה את
הכלב.

"הב-הב" ענה רקס ובזה התכוון לומר שאינו
יודע.

"היא בוודאי תחזור מאוחר יותר" אמרה
מינה לעצמה, וירדה למטה לאכול ארוחת
בוקר. אחרי הארוחה היא יצאה עם רקס
לטיול, אבל היונה לא עפה אל כתפה, כפי
שהיה כל יום, וזה העציב מאוד את שני
הידידים.

הם שמעו קולות של ציפורי בר מהחורשה
הסמוכה וחשבו שאולי יונייה שם. הם
הופתעו שהיא לא חוזרת. וכך עבר היום
והגיע זמן ללכת לישון והיונה לא חזרה.
למחרת בבוקר רקס יצא מוקדם, עוד לפני
שכולם קמו, והחליט לחפש את יונייה.
תחילה הוא דיבר עם מר קוקאדודל
התרנגול שבדיוק אז ניסה ללמד את
אפרוחיו לקרוא "קיקיריקי".

מר קוקאדודל אמר שלא שמע כלום על יונייה אך הבטיח שיעזור לחפש אותה. הוא סיים את שיעורי הקריאה במהירות וכולם יצאו לחפש את הציפור האבודה. אחר כך דיבר רקס עם רובר, כלב שני שבחצר החווה. "לא" אמר רובר "לא ראיתי את יונייה אבל אולי דובין ראה אותה. הוא היה כל היום אתמול בשדות. אשאל אותו." רובר שאל את דובין הסוס אך גם זה לא ראה את היונה. "כשאצא החוצה אשאל את החמורים" אמר "הם יוצאים לפעמים לכפר ואולי ראו אותה." אך גם החמורים לא ראו את יונייה והם שאלו את הארנבות שחיו בחורשה. "לא" אמרו הארנבות "שמענו אמנם הרבה המיית יוני בר אך את היונה שלכם לא

ראינו. אולי הצבאיים יודעים דבר מה.
הארנבות קפצו לשאול את הצבאים
שמאחרי החווה ואבא צבי אמר "אינני
בטוח. יש כאן יונים רבות וקשה מאוד
להבחין ביניהן, הן נראות לי כולן דומות זו
לזו. בכל אופן אנסה לברר."
וכך כל החיות ניסו למצוא את ציפור המחמד
של מינה, וחיפשו והתעניינו ושאלו את כל
אחד שרק פגשו, אך יונייה לא נמצאה.
עברו ימים ושבועות עד שהגיע הקיץ. כל
בוקר מינה הסתכלה לכלוב הציפור הריק
וכל בוקר היא הרגישה אומללה מאוד, כי
הייתה בטוחה שכבר לא תראה את ידידתה
הקטנה.

אבל בוקר אחד נביחה נמרצת של רקס
העירה את מינה. היא קמה והסתכלה
החוצה דרך החלון. לרגע היא יכלה רק

לעמוד ולהביט כי שם, על אדן החלון, עמדה
היונה האבודה שלה יחד עם שלוש יונים
אחרות, אחת גדולה ושתיים קטנות.
לא היה ספק שזו יונייה, כי היא מיד עפה
ונחתה על כתפה של מינה, ושפשפה את
ראשה האפור באוזנה הורודה של מינה.
ועכשיו הבנתם מה עשתה יונייה?
היא עפה והתחתנה ביום האהבה, בלי לומר
מילה למישהו. ויחד עם בעלה הם בנו קן
בחורשה וכשרק שני הגוזלים שלהם ידעו
לעוף, היא באה עם כל משפחתה חזרה
לחוזה מול-הים.
מינה ורקס שמחו כל כך שאפילו לא נזפו
בה. ועד היום ארבעת היונים חיות על אדן
החלון של הילדה הקטנה בחווה מול-הים
ולא חושבים לעזוב.